

Sygnatura akt XI GC 316/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 30 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Andrzej Muzyka

Protokolant: Starszy Sekretarz Sądowy Weronika Szymczuk – Dąbkowska

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2019 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. Z.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powoda A. Z. kwotę 1.940,58 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści złotych pięćdziesiąt osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 1.266,56 zł od dnia 23 listopada 2014 r. do dnia zapłaty,

- 674,02 zł od dnia 31 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powoda A. Z. kwotę 1.646,40 zł (jeden tysiąc sześćset czterdzieści sześć złotych czterdzieści groszy) tytułem kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 1.339,80 zł (jeden tysiąc trzysta trzydzieści dziewięć złotych osiemdziesiąt groszy), tytułem kosztów sądowych.

SSR Andrzej Muzyka

Sygn. akt XI GC 316/17, dnia 18 lutego 2019 r.

UZASADNIENIE

(sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym)

W pozwie z dnia 12 stycznia 2017 r. A. Z. żądał zasądzenia od (...) spółki akcyjnej V. (...) w W. kwoty 1266,56 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 listopada 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że doszło do szkody w samochodzie stanowiącym jego własność na skutek najechania na wyrwę w jezdni. Pozwana jest ubezpieczycielem podmiotu, który ponosi odpowiedzialność za szkodę.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Sprzeciwem od nakazu zapłaty pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powodów kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, że ma zawartą ze (...) w P. umowę ubezpieczenia, niemniej w ocenie pozwanej, powódka nie wykazała przesłanek z art. 415 kc.

Pismem z dnia 29 sierpnia 2018 r. powód rozszerzył powództwo do kwoty 2283,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 1266,56 zł naliczonymi jak w pozwie oraz od kwoty 1016,81 zł liczonymi od dnia 31 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty. Wniósł o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych,

Pozwany wniósł jak w sprzeciwie, tj. o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 października 2014 r. około godz. 18 w miejscowości U. na wysokości posesji nr (...) K. Z., który kierował pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) najechał na wyrwę w jezdni, wskutek czego uszkodzeniu uległ pojazd którym kierował. Poruszał się z prędkością 20 km/h.

Samochód stanowi własność A. Z..

Winę za spowodowanie szkody ponosi zarządca drogi powiatowej S. – U. – S. (3927z), którym jest (...) (...) – (...) (...).

Po wystąpieniu zdarzenia z dnia 4 października 2014 r. droga powiatowa S. – U. – S. (3927z) została wyremontowana.

Przetarg na remont nawierzchni został ogłoszony w dniu 26 września 2014 r. Otwarcie ofert miało miejsce w dniu 13 października 2014 r. a wybór najkorzystniejszej oferty nastąpił w dniu 17 października 2014 r.

Dowód:

- dowód rejestracyjny, k. 12-13,
- notatka urzędowa, k. 14,
- ogłoszenie, k. 16-23,
- wezwanie z dnia 9 czerwca 2015 r. z dowodem przesłania, k. 26-28,
- pismo z dnia 4 listopada 2015 r., k. 29–30,
- akta szkody, k. 33,
- zawiadomienie, k. 77,
- dziennik objazdu dróg ze zdjęciami, k. 80-86,
- zeznania świadka K. Z., k. 98-100,
- zeznania świadka Ł. K., k. 100,
- przesłuchanie powoda, k. 107-109,

- faktura, k. 152,
- ekspertyza, k. 153.

Ubezpieczycielem (...) (...) jest (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W..

(...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. odmówiła wypłaty odszkodowania, wcześniej pismem z dnia 22 października 2014 r. wezwała do przedstawienia dodatkowych dokumentów.

Bezsporne, a nadto:

- pismo z dnia 22 października 2014 r., k. 15,
- pismo z dnia 16 grudnia 2014 r., k. 24-25,

Na skutek zdarzenia z dnia 4 października 2014 r. w samochodzie marki F. (...) o nr rej. (...) uszkodzeniu uległa opona przednia prawa od strony zewnętrznej. Istnieje związek przyczynowy pomiędzy uszkodzeniem opony przedniej prawej z najechaniem w wyrwę w jezdni. Koszt naprawy uszkodzeń związanych z przedmiotowym zdarzeniem wyniósł 1940,58 zł w październiku 2014 r. Średnia stawka za roboczogodzinę prac mechanicznych w okresie powstania szkody wynosiła 122 zł. Dla ww. modelu nie istnieje możliwość stosowania zamienników. Wartości rynkowa pojazdu wynosiła 650.000 zł. Po prawidłowo przeprowadzonej naprawie nie nastąpił ubytek wartości rynkowej pojazdu. W samochodzie nie zostało uszkodzone przednie zawieszenie ani układ kierowniczy.

Dowód:

- pisemna opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej M. M., k. 187-197,
- ustna opinia biegłego M. M., k. 224-225.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo uzasadnione. Przy czym nieuwzględnienie w części powództwa było wynikiem zmiany swojego opinii przez biegłego M. M. w toku rozprawy. Sąd uznał, że zmiana ma charakter drobny. Biegły wskazał, że omyłkowo wskazał w opinii pisemnej kwotę netto, podczas gdy była to kwota brutto.

Roszczenie względem ubezpieczyciela w przedmiotowym postępowaniu wynika z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (dalej: „ustawy o ubezpieczenia obowiązkowych”), stosownie do którego poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. O zgłoszonym roszczeniu zakład ubezpieczeń powiadamia niezwłocznie ubezpieczonego.

Tożsąmą normę zawiera art. 822 § 4 kc w zw. z art. 822 § 1 – 3 kc..

Wysokość odszkodowania winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności.

Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela zależy od istnienia odpowiedzialności zarządcy drogi, w niniejszej sprawie Starostwa Powiatowego, którą należy ustalić na podstawie art. 415 kc (art. 417 § 1 kc).

Powód w przedmiotowej sprawie powinien więc wykazać zawinione zdarzenie powodujące szkodę, wysokość szkody oraz związek przyczynowy pomiędzy tym zdarzeniem a powstałą szkodą.

Pozwany nie kwestionował co do zasady odpowiedzialności w stosunku poszkodowanego, nie kwestionował, że jest ubezpieczycielem zarządcy drogi.

Odnoszą się do art. 415 kc (art. 417 § 1 kc) wskazać należy, że powód wykazał przesłanki z tego artykułu. Zeznania świadków i powoda potwierdził w części biegły co do wysokości szkody i co do związku przyczynowego pomiędzy zawinionym zdarzeniem a powstałą szkodą. Zawinione zdarzenie również zostało wykazane. Przyjęcie za podstawie art. 417 nie zmienia rozstrzygnięcia w sprawie. Zaniechanie (...) (...) w sprawie miało miejsce. Jeżeli chodzi o winę zarządcy dróg, czy też zaniechanie niezgodne z prawem przy wykonywaniu władzy publicznej to zostały one wykazane dokumentacją fotograficzną, jak również dokumentem w postaci dziennika objazdu dróg, w którym wskazano, że na drodze są widoczne liczne usterki. Do zdarzenia doszło więc wskutek nienależytego utrzymania dróg, tj. zaniechania po stronie ubezpieczonego. Obowiązek działania wynika z art. 20 pkt 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. (...) P. można więc przypisać winę w znaczeniu subiektywnym i obiektywnym. Wskazać należy, że w dniu 26 września 2014 r. został ogłoszony przetarg na przebudowę nawierzchni na której doszło do uszkodzenia pojazdu powoda (k. 16). Ogłoszenie przetargu na wyrównanie nawierzchni nie nastąpiło niezwłocznie. W szczególności pozwana nie wykazała, od kiedy stan nawierzchni wymagał remontu w jakim okresie od dnia ogłoszenia o przetargu na jej wyrównanie. W ocenie Sądu postawienie znaku pionowego A-11 „nierówna droga” nie może zwalniać samo przez się z odpowiedzialności za powstałą szkodę. Brak jest dowodu, że kierujący pojazdem nie dostosował się do warunków drogowych, zwłaszcza że poruszał się z prędkością 20 km/h. Brak jest dowodu nie dostosował się zachował zasad ostrożności, które ten znak na niego nakładał. „Nierówna droga” nie jest tożsama z „zakazem jazdy drogą”. Pozwana nie wykazała, że kierujący pojazdem mógł uniknąć szkody. Z akt sprawy nie wynika, aby kierujący pojazdem naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W szczególności w notatce z dnia 4 października 2014 r. (k. 14) brak jest takiego wskazania. Przeciwnie podano, że do szkody doszło na skutek najechania na wyrwę. Powołanie się przez pozwanego na przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym nie zwalnia więc go z odpowiedzialności w niniejszej sprawie. Brak dowodów na przyjmowanie przyczynienie się poszkodowanego do szkody. Z pisma Starosty Powiatowego (k. 80) i załączników wynika, że stan nawierzchni wymagał remontu co najmniej od sierpnia 2014 r. Podczas gdy ogłoszenie o przetargu nastąpiło dopiero we wrześniu 2014 r. Nie przeprowadzono doraźnej naprawy.

Przechodząc do uzasadnienia wysokości należnego powodowi odszkodowania wskazać należy, że zakład ubezpieczeń odpowiada w takim samym zakresie, w jakim odpowiada ubezpieczony.

W ocenie Sądu do szkody dochodzi w momencie zdarzenia. Okoliczność naprawy pojazdu nie ma wpływu na ocenę wysokości szkody (wyrok z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00).

Ubezpieczony odpowiada natomiast za szkodę w pełnej wysokości, na podstawie art. 361 § 2 kc. Przy czym stosownie do art. 363 § 1 zd. 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

W pozwie powód złożył wniosek o powołanie biegłego na okoliczność ustalenia stawki najmu oraz czasu naprawy pojazdu. Nie budzi wątpliwości, że rozstrzygnięcie zaistniałego sporu co do wysokości należnego powodowi odszkodowania wymagało wiedzy specjalnej. Sąd powołał dwóch biegłych sądowych. Na rozprawie do takiego sposobu procedowania przekonał Sąd powód, który konsekwentnie podważał opinię pierwszego z powołanych biegłych. Zważywszy na nietypową marką pojazdu Sąd postanowił powołać jeszcze jednego biegłego na tą samą okoliczność.

Sąd postanowił przeprowadzić dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i kosztorysowania napraw pojazdów M. M., a wcześniej R. S.. Opinie te nie różnią się znacznie między sobą co do wniosków końcowych. Nieznaczne różnice w zakresie wysokości szkody występują. Wobec tego, że opinia biegłego M. M. jest bardziej precyzyjna w tym zakresie, co biegły wskazał w toku ustnego składania opinii uzupełniającej, Sąd ustalenia w niniejszej sprawie poczynił oparciu o opinię tego biegłego, tj. M. M..

Opinię przez tegoż biegłego sporządzoną na piśmie oraz ustną opinię uzupełniającą Sąd uznał za miarodajną dla ustalenia wysokości szkody doznanej przez powoda na skutek uszkodzenia samochodu osobowego opisanego w stanie faktyczny.

Opinia powyższa została sporządzona przez kompetentny podmiot dysponujący odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym, a mianowicie specjalistę w zakresie techniki samochodowej i kosztorysowania napraw pojazdów. Biegły sporządzając opinię oparł się na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonując jego szczegółowej analizy w kontekście tezy dowodowej wynikającej z postanowienia Sądu o przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego i poddając go następnie weryfikacji w oparciu o wskazane w opinii metody badawcze. Opinia biegłego jest jasna i pełna, a wnioski w niej zawarte zostały logicznie uzasadnione, stanowią konsekwentne zwięźczenie przedstawionego w opinii procesu rozumowania. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd uznał opinię biegłego za w pełni przekonywującą, tym bardziej, że strona pozwana nie wносиła zarzutów do tej opinii, a do zarzutów strony powodowej biegły wyczerpująco odniósł się na rozprawie.

Wobec tego, że biegły ostatecznie wyliczył koszt naprawy uszkodzeń na kwotę 1940,58 zł, taką też kwotę Sąd zasądził w pkt I wyroku.

Związek przyczynowy w zakresie szkody we wskazanej wysokości, został potwierdzony przez biegłego w opinii pisemnej. Podtrzymał swoje wnioski biegły na rozprawie. Strona powodowa wykazała więc związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem wyrządzającym szkodą (art. 415 kc), czy też zapchaniem przy wykonywaniu władzy publicznej (art., 417 § 1 kc) a powstałą szkodą.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Co do pierwotnego żądania pozwana pozostawała w opóźnieniu od daty wskazanej w pozwie (30 dni od dnia 22 października 2014 r., wynikającego z pisma na k. 15), natomiast co do żądania w wersji rozszerzonej w zakresie, w którym co do należności głównej uwzględniono powództwo odsetki zasądzono od dnia 31 sierpnia 2018 r..

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt I i II wyroku.

Stan faktyczny Sąd oparł o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz o treść zeznań świadków i strony, które korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym. Wersję świadków potwierdził biegły w opinii pisemnej, którą podtrzymał w tym zakresie na rozprawie.

Wobec powyższego orzeczono jak w pkt I i II wyroku.

W pkt III wyroku zasądzono na rzecz powoda koszty procesu na podstawie art. 100 kpc. Sąd włożył na pozwanego obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, albowiem powód uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania. Ponadto rozstrzygnięcie zależało od uznania Sądu, albowiem wymagało opinii biegłego. Przy czym biegły sprostował swoją opinię na rozprawie, wskazując co do jednej kwoty na omyłkę w opinii pisemnej. Powyższe w ocenie Sądu nie może obciążać strony powodowej, skoro rozszerzenie powództwa nastąpiło do kwoty wskazanej w pisemnej opinii biegłego. Na koszty procesu poniesione przez powoda składała się opłata od pozwu w kwocie 64 zł, wynagrodzenie biegłego w kwocie pokrytej z zaliczki powoda, tj. 1231,60 zł oraz 63,80 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powiększone o kwotę opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 287 zł. Wyższą wartość przedmiotu sporu po zmianie żądania uwzględnia się od kolejnej instancji.

W pkt IV orzeczono o kosztach sądowych na podstawie art. 83 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 kpc. Na koszty sądowe zasądzono od pozwanej składało się wynagrodzenie biegłych w sprawie w części, pokrytej tymczasowo przez Skarb Państwa (1244,10 zł + 95,70 zł).

(...)

Sygn. akt XI GC 316/17, dnia 18 lutego 2019 r.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)